

Пре две недеље је сарајевски магазин *Дани* објавио интервју с тужиоцем за ратне злочине Владимиром Вукчевићем. „Жив“ разговор био је више размена мишљена која се, како изгледа, не би срела ни у бесконачности. Међутим, како се испоставило недељу дана касније, тај интервју има и своје наличје. Ту се, бар по интерпретацији коју је сарајевски магазин понудио својим читаоцима, Тужилаштво Републике Србије „истакло“ својим разумевањем како се комуницира са слободним и независним медијима. Прво су Бруно Векарић и пријатељи покушали свим средствима да зауставе објављивање разговора који је вођен између тужиоца и новинара и као „ауторизован текст“, изгледа

, понудили нови интервју где су сами себи постављали питања и на њих давали одговоре, а кад то није прошло претило се отпуштањем сопствене службенице, настојало да се уредник

Дана

Сенад Пећанин умилости позивом „пријатеља“ Милоша Васића. У све је уваљан и амбасадор Србије у Сарајеву...

Општа бламажа!

Да би читалац НСПМ имао прави увид преносимо интервју (има два дела), писмо Бруна Векарића магазину *Дани* и дуги сликовити опис целог тока догађаја из личног угла уредника Пећанина ...

Интервју *Дана*: Владимир Вукчевић, тужитељ Тужилаштва за ратне злочине Србије

Јуришић је жртва једног времена

Три дана прије него што је србијански суд изрекао пресуду од 12 година затвора Илији

Јуришићу, уредник Дана је у Београду разговарао с тужитељем који годинама координира неуспјешне активности хапшења Ратка Младића. У разговору за наш магазин Владимир Вукчевић говори о (не)споразуму с Тужилаштом БиХ, о Младићевом хапшењу, суђењу Илији Јуришићу, нападима на Тузланску колону и сарајевској Добровољачкој улици...

Откако је саопћена пресуда Илији Јуришићу често мислим о мом пријатељу, србијанском дипломати. Већ годинама чини све што је у његовој (скромној) моћи да поправи међудржавне односе Србије и Босне и Херцеговине. Иако то не испољава ријечима ни међу пријатељима - он је дипломата лојалан влади своје државе - не успијева сакрити властити очај над све бројнијим потезима Тадићеве Србије који потврђују континуитет односа Коштуницеине владе према Босни и Херцеговини.

Годинама га посебно боли неправда коју је Београд нанио Тузлаку Јуришићу хапшењем, нехуманим вишегодишњим третманом у затвору, а посебно фарсичном истрагом и суђењем у којем београдско тужилаштво не успијева презентирати ни један доказ Јуришићеве кривице, а сви свједоци оптужбе својим исказима пред Судом практично постају свједоци Јуришићеве одбране. Свјестан је да се ради о класичном политичком судском процесу, којим Београд покушава камуфлирати одговорност Србије за рат у Босни и Херцеговини.

Иако је конкуренција оштра, пресуда Илији Јуришићу најзначајнији је појединачни симбол односа Тадићеве Србије према држави Босни и Херцеговини. Подсјећам, Тадићева "роевропска" влада наставља фарсичну потрагу за Ратком Младићем, Скупштина Србије још увијек није испунила налог из пресуде Међународног суда правде о усвајању Резолуције о геноциду у Сребреници, Србија и даље одбија прихватити потписивање споразума о државној граници с Босном и Херцеговином, Тадић и особно представља најважнији сегмент логистичке подршке Додиковој парализи и разбијању Босне и Херцеговине... Као одговор на такву политику у Сарајеву се брижљиво његује дебилна бошњачка сервилност према Београду: Мирсад Кебо на аеродромској писти са цвијећем у рукама дочекује Вука Јеремића, Сенад Хаџифејзовић се пред камерама топи од усхићења пред Тадићевим емоцијама према родном Сарајеву, Сулејман Тихић Прудски споразум не договара чак ни са својим најближим страначким сарадницима него у Тадићевом београдском кабинету... али све то перјаницама бошњачких медијских "политичких аналитичара" није проблем, већ чињеница да Харис Силаџић и Жељко Комшић не желе својим одласком у Београд армирати потемкиновске кулисе за играоказ пријатељског, добросусједског односа Србије према Босни и Херцеговини. У свом перфидном односу према Босни и Херцеговини Борис Тадић је направио само једну крупну грешку: када у свом кабинету није прихватио понуду реиса Исламске заједнице Мустафе Церића да управо њих двојица започну озбиљне, *ал пари* преговоре о

проблемима који оптерећују односе између Србије и... онога што Церић жели да представља. Церић се и јавно, у медијима, пожалио да Тадић није озбиљно схватио његов приједлог. Очито, колико год својом политиком исмијавао државу Босну и Херцеговину, Тадић није могао вјеровати да пред собом има тако амбициозног политичког идиота који од њега, као предсједника државе, тражи да с њим, као вјерским лидером, разговара о темама о којима суговорници предсједнику Србије могу бити само чланови Предсједништва Босне и Херцеговине. Да је мало крепкијег здравља патријарх Павле, па да је од Предсједништва БиХ тражио да с њим ријешити проблеме у међудржавним односима Србије и БиХ, или да је кардинал Бозанић од Тадића затражио да с њим преговара о отвореним међудржавним питањима између Хрватске и Србије, и патријарх и кардинал би били исмијани и у Београду и у Загребу. Но, Церићево третирање државе Босне и Херцеговине, на државно и национално незрелу мањинску заједницу муслиманских вјерника, у Сарајеву пролази нијемо. Наравно, с изузетком коментара у Радончићевом

Дневном авазу

у којима се реисове квазидржавничке екскурзије славе као потврда његовог високог међународног угледа и борба против "гетоизације Бошњака".

А осим Радончић-Церићеве стратегије, "гетоизацији Бошњака" највише доприноси србијанска државна политика која се најманифестније реализира кроз праксу Специјалног тужилаштва за ратне злочине Републике Србије. Захваљујући овом тужилаштву ваљда сваки Бошњак, али и они небошњаци попут Стјепана Кљуића или Јована Дивјака који су бранили Босну и Херцеговину, има разлога да страхује да захваљујући београдским потјерницама може проћи као Илија Јуришић. Главни тужилац Тужилаштва БиХ Милорад Барашин безуспјешно свом србијанском колеги Владимиру Вукчевићу нуди потписивање споразума којим би се избјегла злоупотреба обострано прихваћеног става о потреби суђења свим починиоцима ратних злочина. Суштина Барашиновог приједлога је у сљедећем: надлежност за истраге и суђења одговорним за ратне злочине одређена је мјестом извршења злочина - ако су злочини почињени на територији БиХ надлежни су правосудни органи БиХ; ако починитељи имају држављанство и Србије и Босне и Херцеговине, а с обзиром на уставно-законске препреке изручења властитих држављана трећим земљама, надлежно је правосуђе државе у којој оптужене особе имају пребивалиште. То значи да ако надлежни правосудни органи БиХ добију кривичну пријаву против особе која се налази у Србији и има (и) србијанско држављанство, пријаву и доказе просљећују а процесуирање препуштају надлежним органима Србије; ако надлежни правосудни органи Србије добију кривичну пријаву против особе која се налази у БиХ и има (и) бх. држављанство, пријаву и доказе просљећују, а процесуирање препуштају надлежним органима БиХ.

Међутим, Србија и тужилац Вукчевић одбијају прихватање оваквог споразума. Дубиозном интерпретацијом начела универзалне надлежности процесуирања одговорних за ратне злочине Србија за себе жели задржати процесуирање чак и

злочина почињених у рату на територији БиХ од стране држављана БиХ над држављанима БиХ, па чак и ако су надлежни правосудни органи у БиХ започели процесуирање неког злочина. Типичан примјер праксе који произилази из таквог тумачења универзалне надлежности је истрага коју Вукчевићево тужилаштво води поводом напада на колону ЈНА у сарајевској Добровољачкој улици, на почетку опсаде главног града БиХ. Иако Тужилаштво БиХ води истрагу о овом нападу, јер се напад догодио на територији БиХ од стране држављана БиХ који се налазе у БиХ, од своје истраге не одустаје ни Вукчевић. Но, могао би је окачити "мачку о реп" да Србија упорно не покушава злоупотријебити механизам Интерполових међународних потјерница за оне које она држи одговорним - највиши политички, полицијски и војни врх државе БиХ из 1992. године. Такав покушај злоупотребе Интеропола ефектно је својом посјетом сједишту међународне полицијске организације у Лиону осујетио министар сигурности Тарик Садовић. Као награду за добро обављени посао, лидер његове странке Сулејман Тихић смијенио га је само неколико дана након тога. Не предаје се Тихић, али ни Србија: на предстојећој годишњој Скупштини Интеропола 12. октобра у Сингапуру, Србија је поднијела захтјев за промјену Статута Интеропла која би омогућила да њене потјернице за грађанима БиХ практично истовремено постају и међународне потјернице по којима морају поступати све државе чланице Интеропола.

Након вишекратног одбијања молби за интервју, тужилац Вукчевић је пристао на интервју за *Дане* прошлог петка, три дана уочи изрицања пресуде Илији Јуришићу. На захтјев за претходним достављањем питања одговорено му је набрајањем тема о којима желим разговарати. По доласку у зграду Тужилаштва, дочекао ме је "хладан туш": Вукчевићев кабинет је припремио писмене одговоре на основу достављеног списка тема за разговор. Љубазним Вукчевићевим сурадницима из пресс службе објашњавам да ми припремљени "одговори" не значе ништа без директног разговора. Срећом, потврђују да ћу разговарати с Вукчевићем. Моле за стрпљење јер је на разговор с тужиоцем непланирано стигла америчка делегација. Распитују се о управо изреченој ослобађајућој пресуди двојници српских полицајаца оптужених за убиства браће Битићи, тројице америчких држављана, за која још нико није осуђен. У разноврсној понуди кафа, као и обично у Београду, одлучујем се за турску и размишљам о томе колико Сједињене Државе инсистирају и брину о процесуирању убица "само" тројице својих држављана албанског поријекла.

Недуго након тога улазим у пространи уред тужитеља Вукчевића. Веома је срдчан, непосредан, енергичан, забаван и први утисак ме наводи на помисао да мора да је пријатно бити у његовом друштву у, рецимо, скадарлијским ресторанима. Показује ми писмо које је управо добио са Цетиња, носи поштански жиг Херцег-Новог, у којем му анонимни пошиљалац пријети као српском издајнику који ће заједно с Расимом Љајићем бити убијен. Објашњава ми да слична писма прима свакодневно, да их службено евидентира, али да је одлучан да процесуира све злочинце без обзира на националност. Могу мислити колико би оваквим Вукчевићевим уводом био импресиониран мој колега,

имењак, који би се пред камерама поново истопио од усхићења својим београдским суговорником. Можда је Вукчевић био расположен да настави о истој теми, али је мени некако важније било да чујем његове одговоре на питања која имам, те укључујем диктафон.

ДАНИ: Гдје Ви налазите кључне проблеме у сарадњи с Тужилаштвом БиХ у процесуирању ратних злочина?

ВУКЧЕВИЋ: Споразум подразумева право и обавезе. А чини ми се да мој колега из Босне хоће све, а да не да ништа заузврат. А то не може. Они морају нешто да дају, да би и ми дали. Ми имамо меморандум о сарадњи са Хрватима и са Црногорцима. Показало се да то у пракси функционише јер и једнима и другима је исти циљ: привођење злочинаца правди. Циљ је да не постоје баријере иза којих се они скривају, а то можемо једино путем оваквог споразума. Они из Босне су стали на становиште да је важно да се суди тамо где је злочин почињен. Ја не кажем да то није важно, али мислим да је најважније да се суди, да они који су починили злочине буду приведени правди. И сад због тога што је то најважније ми гледамо где је то могуће урадити. Ми сви имамо препреку да не можемо да изручујемо наше држављане. Ја о томе имам свој став, али то сад није битно. Битно је да границе не буду баријера за суђења.

ДАНИ: Да будем конкретан: ако постоје индиције или докази за почињени ратни злочин од стране држављана БиХ на територији БиХ и ако су надлежни органи БиХ повели поступак, откуда Вама, као србијанском тужитељу, право да процесуирате исти случај?

ВУКЧЕВИЋ: Наведите ми такав пример.

ДАНИ: Рецимо, случај Добровољачке улице у Сарајеву.

ВУКЧЕВИЋ: Није тачно.

ДАНИ: Шта није тачно?

ВУКЧЕВИЋ: У Добровољачкој улици оштећени нису држављани БиХ...

ДАНИ: Ко каже да нису и они?

ВУКЧЕВИЋ: Да, било је и држављана БиХ, али не можемо ми сада у делу да радимо, у делу да не радимо... По принципу универзалне надлежности, ја као тужилац за ратне злочине Републике Србије сам надлежан за процесуирање ратних злочина на територији целе бивше БиХ...

ДАНИ: Молим?!

ВУКЧЕВИЋ: Не БиХ, целе бивше Југославије. Пазите, кад се десио злочин на територији Србије похватили смо убице, судили им и тада није постављано питање надлежности. Друга ствар, Зворник...

ДАНИ: Али, молим Вас, откуд Вама право да Ви процесуирате ако су органи БиХ...

ВУКЧЕВИЋ: ...Нису процесуирали ништа!

ДАНИ: Није тачно, истрага је отворена.

ВУКЧЕВИЋ: Кад је отворена?

ДАНИ: Могли сте то сазнати од Вашег колеге Барашина.

ВУКЧЕВИЋ: Узмите питање Тузланске колоне. Ми смо овде давали логистичку

подршку, долазио је тужилац из Босне, и ми смо све време чекали да нешто уради. И ништа није урадио.

ДАНИ: Јесте ли добили званичан документ од неког бх. државног органа којим Вас обавештавају да они одустају од истраге?

ВУКЧЕВИЋ: Никакав званичан документ нисмо добили, али смо видели фактички. И онда смо ми... Не можемо ми због нашег јавног мњења... Тамо је побијено... Не знам, сад смо смањили, десетине људи...

ДАНИ: Да ли то значи да би надлежни органи БиХ требали да подигну оптужнице против држављана Србије који овдје нису процесуирани...

ВУКЧЕВИЋ: Апсолутно, требали би исто радити!

ДАНИ: То је увод у потпуну анархију.

ВУКЧЕВИЋ: Није то анархија. Ја вам кажем: зар да границе буду баријера за суђења? Није нама интерес да се неки ратни злочинац који је извршио кривично дело у Босни овуда шета. То је убица. Наш интерес је да га приведемо правди.

ДАНИ: Али, зар није логично да ако Тужилаштво БиХ има доказе за почињени злочин од стране држављанина Србије да их препусти Вама?

ВУКЧЕВИЋ: Апсолутно! Па то ја предлажем! Суштина споразума је то.

ДАНИ: Али, Ви чините супротно од онога што предлагете. Примјер је Добровољачка улица.

ВУКЧЕВИЋ: Шта?

ДАНИ: Ви расписујете потјернице за држављанима БиХ иако Тужилаштво БиХ води истрагу!

ВУКЧЕВИЋ: Зато што у Босни ништа није урађено од '92. године.

ДАНИ: Ама, није тачно то што говорите. Знам да није довољно то што је до сада урађено, али знам и да је злочина толико...

ВУКЧЕВИЋ: Да ли је донешено решење о спровођењу истраге против тих људи? Дајте ми га!

ДАНИ: Не могу Вам га ја дати.

ВУКЧЕВИЋ: Нема га. А кривични поступак почиње доношењем решења о спровођењу истраге. То су све преткривични поступци. Суд као нешто ради, чепрка се. Међутим, нема ништа значајније.

ДАНИ: Шта Ви радите с пријавама из Републике Српске против држављана БиХ за злочине почињене на територији БиХ? Да ли их просљеђујете Тужилашству БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Не.

ДАНИ: Зашто?

ВУКЧЕВИЋ: Ми се трудимо, ми смо њима рекли: "Немојте нама да достављате пријаве, имате своје органе у Босни!" Знате шта они нама кажу? Да ниједну пријаву коју су они поднели тужилаштво тамо није процесуирало. Ја не знам је ли то тако...

ДАНИ: И Ви ни то не провјеравате, него...

ВУКЧЕВИЋ: Не, не, пазите... Нема шта да проверавамо. Ми смо дужни да ко год нам поднесе кривичну пријаву, ми смо дужни да по њој поступимо.

ДАНИ: Да ли Ви те пријаве или доказе просљеђујете Тужилаштву БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Не, зато што они нама кажу да су они то покушали.

ДАНИ: А јесте ли Ви то провјеравали, јесте ли Ви покушали да доставите те пријаве?

ВУКЧЕВИЋ: Да вам кажем, ми фактички по пријавама из Републике Српске нисмо започели ниједан поступак.

ДАНИ: Али ћете започињати?

ВУКЧЕВИЋ: Ја не могу то да вам кажем унапред.

ДАНИ: Али, да ли Ви те пријаве просљеђујете Тужилаштву БиХ.

ВУКЧЕВИЋ: Не прослеђујемо, кажем вам. Било би глупо да ми прослеђујемо пријаве за које нам они кажу да су их већ подносили тамо, а да ови из Босне неће да раде по њима.

ДАНИ: Мени се чини логичним да провјерите да ли су те пријаве заиста претходно достављене Тужилаштву БиХ.

ВУКЧЕВИЋ: Да вам кажем, ту још није било неког озбиљнијег случаја да би имали неки проблем.

ДАНИ: Је ли Ви стварно и мислите да је у реду да Тужилаштво Србије доставља грађанима Босне и Херцеговине с пребивалиштем у Босни и Херцеговини позиве за свједочења у истрагама које водите, а без сарадње с надлежним државним органима БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Нисам разумео питање.

ДАНИ: Знам за случајеве у којима су грађани БиХ на своје кућне адресе у БиХ добијали поштом Ваше позиве за свједочења у Београду. Је ли мислите да је то у реду?

ВУКЧЕВИЋ: Не, то је био један... да кажем, лапсус. То иде преко међународне...

ДАНИ: ...Али, овдје није ишло.

ВУКЧЕВИЋ: Ту је направљена грешка.

ДАНИ: Пазите, моје сљедеће питање гласи: када бисте у истрази за ратне злочине почињене у БиХ против држављана Србије дошли до доказа да су те злочине починили као припадници државних органа Републике Србије, да ли бисте те доказе користили?

ВУКЧЕВИЋ: Нисам разумео.

ДАНИ: Ако у истрази против држављана Србије дођете до доказа да су они злочине у Босни и Херцеговини починили као припадници званичних органа државе Србије, да ли бисте такве доказе користили?

ВУКЧЕВИЋ: Ово је увод у неко следеће питање?

ДАНИ: Јесте, погодили сте.

ВУКЧЕВИЋ: Како да не, апсолутно.

ДАНИ: Суђење Шкорпионима: да ли сте у оптужници користили доказ који потврђује да су Шкорпиони били регуларна формација Министарства унутрашњих послова Републике Србије, која, као што знамо, "није учествовала у рату у БиХ"?

ВУКЧЕВИЋ: Мислите на Трново?

ДАНИ: Да.

ВУКЧЕВИЋ: Тада нису били, они касније постају дио МУП-а Србије.

ДАНИ: Ја имам информацију да сте од Хашког трибунала имали доказ да су они и тада били у саставу МУП-а Србије, а да тај доказ нисте користили.

ВУКЧЕВИЋ: Царла дел Понте је мени лично дала све те доказе које су они имали. И нисмо имали доказ да су они то били у време злочина у Трнову и ја сам њој то рекао. Она се с тим сложила.

ДАНИ: Видите, ја овдје имам копију једне службене депеше Полицијске станице Трново од 24. 7. 1995. у којој се каже: "Ноћ је на трновском ратишту протекла мирно. Извршена је смјена јединице МУП-а Србије Шкорпиони четом Полицијске управе Бања Лука. Смјена је извршена без проблема."

ВУКЧЕВИЋ: Ма, ви сада те полицијске депеше... Пазите, Царла дел Понте је мени дала доказе, неке индикације, да су они били припадници МУП-а Србије; ја сам све то њено проверио и рекао јој да нисмо дошли до доказа за то. Обавестио сам је о томе и она се, кад сам јој дао аргументе за то, сагласила. Они су тада били, фактички, у саставу Војске Републике Српске, под командом Војске Републике Српске.

ДАНИ: А када су постали службена формација МУП-а Републике Србије?

ВУКЧЕВИЋ: Касније. Пазите, ви исту јединицу имате касније у Подујеву, као припаднике МУП-а Србије. Не пада мени на памет да тако штитим углед Републике Србије. Знате шта? Ја о њима мислим горе него ви. Мислите да бих ја штитио Јовицу Станишића или Френкија Симатовића или било кога? Онда сте у великој заблуди!

ДАНИ: Не због њих, али због интереса државе Србије...

ВУКЧЕВИЋ: ...Боже сачувај! То је била Милошевићева Србија.

ДАНИ: Да ли се бавите истрагама и против држављана Црне Горе који су учествовали у злочинима у БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Уопште нема везе, ко је год учествовао - одговараће. Да ли је Хрват,

Словенац, муслиман, Албанац... Ми смо највише процесуирали Срба...

ДАНИ: ...Па, највише злочина је и почињено од стране српске војске.

ВУКЧЕВИЋ: Нема то везе. А чим смо мало загребали у Босни, Добровољачку, Тузланску колону, одмах је настао јад. Зато што су ту у питању, разумеш, политичари, али који мртви-хладни дискутују. Овај један тамо каже: "Па шта ако смо напали? Имали смо право, они су заробили председника!" Како, бре, да убијаш? Не можеш да правиш ратне злочине! Не можеш злочин да правдаш туђим злочином. Нико се није бунио док нисмо мало такли у врх политички, одмах је све спорно!

ДАНИ: Можда и због тога што Ви имате овдје пуно више посла него у Босни. Ево, рецимо, претпостављам да Вам ништа не значи име Светозар Андрић.

ВУКЧЕВИЋ: Не.

ДАНИ: Држављанин Србије, официр ЈНА. Ево, молим Вас да погледате овај папир. (На копији документа који чита госп. Вукчевић пише: "04276217 Војна тајна, строго поверљиво; Команда бригаде СВ 'Бирач'; Дана: 31. 05. 1992. године; Шековићи; Команди, архиви; Обезбеђење заробљеника; Наређење, доставља; На основу Одлуке Владе САР 'Бирач' којом је регулисано исељавање муслиманског живља са подручја САР 'Бирач'

НАРЕЂУЈЕМ:

1. Организовати логор у Власеници и исти обезбедити у духу међународних правила,
2. Забрањујем самовољно доношење одлуке о физичкој ликвидацији заробљеника,

3. Орган безбедности из батаљона Власеница обавиће оперативне разговоре и све корисне податке за руковођење и командовање доставити бригади СВ 'Бирач',

4. Председник владе САР 'Бирач' хитно да ступи у контакт због преговора о размени заробљеника.

Командант: мајор Светозар Андрић (потпис")

ВУКЧЕВИЋ: (чита, па онда наглас) Организовати логор у Власеници и исти обезбедити у духу међународних правила.

ДАНИ: Прочитајте и тај параграф два.

ВУКЧЕВИЋ: Забрањујем самовољно доношење одлуке о физичкој ликвидацији заробљеника. Дакле, забрањује се...

ДАНИ: Да, забрањује се самовољно ликвидирање, дозвољено је ликвидирање само по наредби. Узгред, близу хиљаду Бошњака је ликвидирано у Власеници управо тада, у периоду на који се наредба односи.

ВУКЧЕВИЋ: Ово је... Шта је ово? Је ли ми ово дајете?

ДАНИ: Могао бих Вам и дати, али боље да копирате.

ВУКЧЕВИЋ: (обраћа се својој пресс асистентници) Ајде, копирај ово.

ДАНИ: Е, сада да Вам кажем нешто. Знате ли ко је господин који је потписан испод наредбе коју сте прочитали?

ВУКЧЕВИЋ: Ко?

ДАНИ: Господин је држављанин Србије, активни официр ЈНА у вријеме злочина у Власеници, а за вријеме Владе Србије премијера Коштунице био је савјетник министра одбране Станковића.

ВУКЧЕВИЋ: Е, овако: сад ћу ја овај папир који сте ви мени дали лепо завести и одмах, најхитније ћу дати у проверу. Значи, бит ће пронађен господин, позван и има да објасни је ли ово потписао. Тражићемо и од војне безбедносне агенције да нађе, да види имамо ли ово. Ево, сад ће ово да добије број, само да видите како ми то радимо...

ДАНИ: Свака част.

ВУКЧЕВИЋ: Нема ту...

ДАНИ: Реците ми, молим Вас, шта Ви очекујете од процеса против Илије Јуришића?

ВУКЧЕВИЋ: Пресуда ће бити у понедељак и не бих прејудуцирао. Могу само да кажем да је тај Илија Јуришић жртва једног времена. Мени је њега лично жао, али он се нашао на месту... Али, кажем, не бих да прејудуцирам пресуду. Ја сам и колегиници изјавио, али она је то погрешно схватила, да ми немамо ништа против да се он пусти из притвора. Али, то се подразумева да се пусти из притвора кад се заврши главни претрес, завршне речи. Према томе, пошто је то сад завршено, сад је завршено, ми смо рекли Суду да ми немамо ништа против.

ДАНИ: Ја не знам је ли то од мене умјесно, али ја Вам морам поставити сљедеће питање: је ли стварно нисте свјесни колико сте се и људски огријешили оптужницом

против Илије Јуришића?

ВУКЧЕВИЋ: Нисам се ништа огрешио. Апсолутно! Реците у чему сам се огрешио?

ДАНИ: Случајно знам да се ради о потпуно невином човјеку...

ВУКЧЕВИЋ: Видите, ја сам професионалац, ја само на основу доказа...

ДАНИ: ...Али, Ви нисте годинама успјели ниједан доказ против њега наћи!

ВУКЧЕВИЋ: Ево, сад ће Суд да каже. Значи, ја тврдим да има доказа, а Суд ће да каже да ли има или нема. Према томе, онда можемо да причамо о томе јесам ли се огрешио или нисам. Чак, мада није упутно да ја сад коментаришем предмет, али из саме његове одбране се види његова одговорност.

ДАНИ: Баш ми је занимљиво да сте за мету одабрали Тузлу и Селима Бешлагића, потјернице. Ако већ Република Србија брине за Србе изван Србије, онда је Бешлагић заслужио највише признање и из Београда...

ВУКЧЕВИЋ: ... Не знам ја да има потерница за Селимом!

ДАНИ: Знам ја.

ВУКЧЕВИЋ: Али, то није потерница.

ДАНИ: Зовите Ви то како хоћете, али знам да водите истрагу чак и против њега.

ВУКЧЕВИЋ: Пазите, и Селим је у том командном ланцу. Селим Бешлагић, ја знам да је он био и кандидат за Нобелову награду...

ДАНИ: Ама, он је заслужио сва признања за оно што је урадио у рату, па и највише признање Републике Србије...

ВУКЧЕВИЋ: ...Све то ја знам! Све то знам и ја ценим тог Селима као једног демократу и тако даље... Као начелника Тузле... Али, ја као професионалац морам да видим да ли се и он негде огрешио о закон. Само толико. Нису никакве потернице за Селимом Бешлагићем...

ДАНИ: Али, такав човјек годинама не може да путује да не би завршио као Илија Јуришић...

ВУКЧЕВИЋ: Опет се враћамо на Илију Јуришића. Сачекајмо понедељак да Суд каже своје, да ли јесте или није крив. Ево, сад смо ухапсили једног у војвођанском месту који је ликвидирао тројицу муслимана. Односно двојицу, трећи му је побегао. Пио он у кафани, дошло му, па једног приклао, ставио га овако, па другог прислонио у облику ћириличног слова у. Па, да би оно у ћирилично било дуже хтео да прикоље и трећег, али му он побегао. И сад је главни сведок овај који је у бегу. И не мислите ваљда да је интерес Срба да такав патолошки тип буде на слободи? Ухватили га Хрвати... Не, нису Хрвати, него ови... мислим баш из Босне. Видите, ту су Босанци сарађивали. Мислим да су из Брчког.

ДАНИ: Да, зато што он није могао бити испоручен Босни, јер је држављанин Србије.

ВУКЧЕВИЋ: Доставили су, нису као Барашин да неће да достави доказе...

ДАНИ: Немојте да ја браним Барашина. Али, знам да он предлаже да се у случају двојног држављанства суди тамо гдје је пребивалиште оптуженог. То ваљда није спорно.

ВУКЧЕВИЋ: Битно је да се суди и да се сви ухапсе. Ја немам ништа против, све ћу предмете Барашину да дам! Све!

ДАНИ: Онда је проблем ријешен.

ВУКЧЕВИЋ: Ево, ја ћу да завршим истрагу за Добровољачку улицу, па ћу све списе да му доставим. Ево, баш ме интересује шта ће да уради.

ДАНИ: Онда је проблем ријешен, могао је бити потписан споразум о сарадњи два тужилаштва. Али, није зато што Ви то нећете.

ВУКЧЕВИЋ: Ја?! Пазите, он хоће да узме све, а да не да ништа.

ДАНИ: А шта би он требало да Вам да, шта?

ВУКЧЕВИЋ: Да размењујемо. Значи, он мени, ја њему.

ДАНИ: Он на то пристаје.

ВУКЧЕВИЋ: Пристаје, али каже ако су држављани Босне да им само он суди.

ДАНИ: Да, ако имају и пребивалиште у Босни, наравно.

ВУКЧЕВИЋ: Па, није "наравно"! То је исто као кад би Американци тражили дозволу од

Саудијске Арабије да суде Осами бин Ладену...

ДАНИ: Ако би Бин Ладен био ухапшен у Саудијској Арабији, а ако саудијски устав или закон забрањује изручење саудијских држављана, било би логично да му се суди у Арабији.

ВУКЧЕВИЋ: Добро у Саудијској Арабији, али ако га Американци ухапсе негде... у Токију? Шта ћемо онда?

ДАНИ: Не могу га Американци ухапсити у Токију.

ВУКЧЕВИЋ: Па, добро, нема везе. Ако га ухапсе у Америци?

ДАНИ: Наравно, суде му у Америци.

ВУКЧЕВИЋ: Па и ја сам овде ухапсио Илију Јуришића, нисам у Босни.

ДАНИ: Али, оптужујете га за дјело које је наводно починио у Босни, а не у Србији, а он је држављанин БиХ.

ВУКЧЕВИЋ: Па шта? Испада да би Американци морали од Саудијаца да траже дозволу да му суде?!

ДАНИ: Не, лоша Вам је аналогија. Бин Ладен је одговоран за дјело почињено не у Арабији него у Америци, а Јуришића оптужујете за дјело почињено не у Србији, него у Босни. Али, знате шта? Ваша логика би дозволила да Тужилаштво БиХ расписује потјерницу, рецимо, за Добрицом Ћосићем.

ВУКЧЕВИЋ: Па, нека распише! Ако имају доказе нека одмах распишу.

ДАНИ: Мислим да су то требали давно направити. Али, мени се не чини да су они требали расписивати потјерницу, већ су доказе требали прослиједити Вама, пошто им је недоступан, а живи овдје. Све друго, односно ово што Ви радите, мислим да је увод у једну потпуну анархију...

ВУКЧЕВИЋ: ...Мени је свеједно...

ДАНИ: Ако Вам је свеједно, што не потпишете споразум који предлаже Барашин?

ВУКЧЕВИЋ: Он предлаже да он све суди.

ДАНИ: Не...

ВУКЧЕВИЋ: ...Он предлаже да се суди по месту извршења. Ако је тако, ја одмах могу да затворим радњу.

ДАНИ: Не. Он предлаже по мјесту извршења, осим у случају лица с двојним држављанством: онда се суди по мјесту пребивалишта. Дакле, ако је држављанин Србије, живи у Србији, наравно, суди се у Србији. Ако је...

ВУКЧЕВИЋ: ...Чекајте, то су правни стандарди. Може он да буде држављанин Америке, ако ја њега ухватим, а он је извршио дело, ја ћу да му судим.

ДАНИ: Зар није логично да истрагу препустите органима БиХ ако су дјела почињена у

БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Није логично. Замислите: Американац убије у Босни држављанина Србије. Зашто бих ја то уступао, а ја га овде ухапсио?

ДАНИ: Говоримо о истрази.

ВУКЧЕВИЋ: Па, то је истрага.

ДАНИ: Зар није логично да, прије хапшења, ако имате информације да их доставите органу у Босни који по територијалној надлежности мора започети истрагу?

ВУКЧЕВИЋ: Ја сам све време чекао Добровољачку и Тузланску колону. Кажем вам, давао сам им овде логистику, да нешто ураде, и све време чекао да покрену истрагу...

ДАНИ: Ама, знате шта? Ви стално о Добровољачкој! Знате ли колико има "Добровољачких" у БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Али, ја питам само за Добровољачку и Тузланску колону!

ДАНИ: Знате ли Ви колико има непроцесуираних злочина, гдје се ради о стотинама жртава, а истрага није ни започета?

ВУКЧЕВИЋ: Па, тим пре! Никад се ови из Босне нису бунили, имају преко 10.000 предмета и сад се буне само због Добровољачке?!

ДАНИ: Па, буне зато што Ви вршите истрагу.

ВУКЧЕВИЋ: Зато што је у питању Ганић и екипа, знам ја зашто...

ДАНИ: Није, него зато што то уноси несигурност у све грађане БиХ.

ВУКЧЕВИЋ: Да завршавамо...

ДАНИ: Завршили смо. Хвала на разговору.

Како није ухапшен Младић

ДАНИ: Прије неколико дана сте најавили хапшење Ратка Младића до краја године...

ВУКЧЕВИЋ: ... Да вам кажем: прво је са тим изашао Расим Љајић. Па сам ја онда, кад су ме питали шта мислим о томе, прихватио то као координатор за сарадњу са Хаагом, а и Расим је координатор. Јер, нама као држави, ако ћемо у Европу, нема друге... Према томе, до краја године... То је мој неки реални оптимизам, који се заснива искључиво на томе што имам увида у рад служби. Сад се у Србији ради нон-стоп, 24 сата се ради. Сви предано раде, сад сигурно нема опструкције, што не значи да раније није било.

ДАНИ: Можете ли временски лоцирати: откада сте сигурни да нема опструкција?

ВУКЧЕВИЋ: Од јула 2006., од тада сам ја у тиму. Откако сам ја у тиму, то могу да проценим, по свему судећи је пре ту било неких опструкција. Али, сигурно је да откако је ова влада, више опструкција нема. Сигурно нема.

ДАНИ: За посљедњу акцију полиције на лоцирању Младића, изведену у аугусту, новинарима сте рекли да је била добро изведена, илустрирајући то чињеницом да за њу нису знали медији. С обзиром да су за све претходне акције медији знали, значи ли то да су све биле лоше организоване?

ВУКЧЕВИЋ: Ово је била једна велика акција, учествовало је преко 100 људи, преко 60 специјалаца, и медији нису успели да сазнају за њу. Ми заиста предано радимо. Пре смо имали драму у Скупштини, заседала је Скупштина, кад смо имали претрес једног самачког хотела, јер су медији известили. Сад смо радили предано, честито, није било неке представе, глуме и тако даље.

ДАНИ: Господине Вукчевић, скрећем Вам пажњу да сам јако добро информиран. Хоћу да Вас питам о једној акцији која је још увијек тајна, у само неколико медија се тек овлаш говорило о њој, али ни издалека о томе да сте Ратка Младића имали у шаџи.

ВУКЧЕВИЋ: Која је то акција?

ДАНИ: Када је БИА, Државна безбедносна агенција, привела и три дана држала човјека у чијој кући се тада скривао Младић.

ВУКЧЕВИЋ: Мислите на Станка Ристића?

ДАНИ: Да, пензионираниог пилота ЈНА.

ВУКЧЕВИЋ: Јесте, он је сада у притвору код нас. То је било у време пре него што сам ја дошао у Акциони тим. Ја не могу да говорим о томе.

ДАНИ: Али, знате за ту акцију. Знате да је он признао да скрива Младића, да је пуштен из БИА-е уз договор да наговори Младића да се преда, да би се након три дана вратио и рекао Вам да је Младић нестао.

ВУКЧЕВИЋ: Све ја то знам, али ја тада нисам био у Акционом тиму. Значи, ја нисам био човек који се питао. Да сам ја био ту, било би другачије.

ДАНИ: Али, то је било за вријеме актуелне Владе Србије.

ВУКЧЕВИЋ: Не.

ДАНИ: Да.

ВУКЧЕВИЋ: Не, ја сам у Акционом тиму од јула 2006. године. То је урађено после тога... Ишао је онај процес јатацима, хапшења јатака, што је исто било без везе... То су потпуно погрешни потези тадашњег шефа БИА-е. Ја сам их оценио као лоше, тада се то десило. Значи, то је за време владе Коштунице, за време директора БИА-е... Сад ћу да вам кажем кад је то... (размишља, опаска С.П.) То је можда јануар 2006.

ДАНИ: А знате за ту пропуштену прилику?

ВУКЧЕВИЋ: Па, знам... Али, ја се тад нисам питао ништа...

ДАНИ: Занима ме Ваша изјава од 22. децембра 2005., имам је овдје испринтану. Упутили сте јавни позив Младићевим јатацима, рекли сте да их знате, да их има више од пет...

ВУКЧЕВИЋ: Јесте, тада сам запретио свима онима који на било који начин, и путем електронских медија, чак и путем голуба писмоноше, ја сам им упутио опомену...

ДАНИ: ...Поручили сте им да престану с помагањем Младићу. Но, ја не могу да схватим да сте то урадили. Умјесто да их ухапсите, јер чине кривично дјело, Ви их не хапсите већ им поручујете да су откривени и, ваљда, да буду још опрезнији?! Зар нисте погријешили?

ВУКЧЕВИЋ: Па, ево, ухапсио их је после Раде Булатовић (Коштуницин шеф БИА-е, опаска С.П.) и направио грешку. Дакле, ја не мислим да сам погрешио. Сад је ухапшен Станко Ристић.

ДАНИ: Волио бих да питам Расима Љајића, ваљда ћу бити у прилици, па ево да питам и Вас: како се Ви као човјек осјећате кад, већ годинама, свако мало најављујете хапшење Ратка Младића?

ВУКЧЕВИЋ: Да вам кажем. Ми не најављујемо хапшење Ратка Младића. Ја сам то објаснио. Ми не можемо да кажемо када ће бити ухапшен, ни где. Јер кад бисмо могли да кажемо када ће бити ухапшен и где, то би значило да ми знамо где је он. А то није тачно. Значи, кад ја кажем... први пут смо изашли сад с неким временом, до краја године. А да вам кажем због чега: због тога што Србија нема другог пута. И то мора да се уради. И не најављујемо ми сваки час. Ми само дамо оцену: ради се - очекујемо. Очекујемо хапшење, а не најављујемо.

ДАНИ: Сложит ћете се да јавност, ипак, тако доживљава ваше изјаве.

ВУКЧЕВИЋ: Ми кажемо да очекујемо. А ја не могу да утичем на свет како ће он то да разуме.

ДАНИ: Суђење Зеленовићу у Хаагу: пред Судом је изјавио да је у руској организацији овдје добио пасош, да је у руској организацији пребачен у Москву, да је тамо имао све осигурано... Да ли сте се икада бавили тим његовим наводима да би дошло до одговора: ко му је помагао?

ВУКЧЕВИЋ: Не, то ми није познато.

ДАНИ: А није ли чињеница да Младић још увијек није испоручен Хаагу то што би суђење њему открило и доказе о учешћу Србије у рату у БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Ја вам гарантујем, што се тога тиче, да се ми тога не плашимо. Тај део ме не занима, свако има да одговара и сноси последице за своје поступке.

ДАНИ: Подржавате ли Ви одлуку Трибунала у Хаагу да дијелове архива, попут записника Врховног савета одбране, из процеса против Милошевића прогласи тајним и не достави Међународном суду правде?

ВУКЧЕВИЋ: То је из домена Расима Љајића, тако да ја нисам баш добро упознат око тих детаља. Не бих се изјашњавао око тога, да ли постоји неки разлог.

ДАНИ: Да ли имате зебњу или нелагоду због могућности да би приликом Ваших истрага могли доћи до доказа, докумената, који свједоче о директном учешћу државе Србије у рату у БиХ?

ВУКЧЕВИЋ: Мој је посао да процесуирам све одговорне, без обзира на положај који су имали у командном ланцу. То је моја мисија и уопште ме не занима да ја ту нешто шпекулишем. Улога Србије? Кажем вам: то је била Милошевићева Србија.

Реагирана

Младићев дух лебди над кабинетом

Интервју нашег уредника Сенада Пећанина с тужитељем за ратне злочине Републике Србије Владимиром Вукчевићем, објављен у прошлом броју Дана, изазвао је незапамћен интерес у читавој регији, те је цитиран, преношен у цијелости или у дијеловима у многим медијима. Дани у цјелини објављују реагирање које је уреднику упутио портпарол Тужилаштва Бруно Векарић, те одговор Сенада Пећанина

Писмо Бруна Векарића

Поштовани господине Пећанин,

обраћамо Вам се поводом интервјуа који сте са тужиоцем за ратне злочине Републике Србије Владимиром Вукчевићем објавили у петак, 2. октобра 2009. године, у Вашем листу под насловом: Јуришић је жртва једног времена.

С обзиром да се нисте понели професионално и коректно, да сте прекршили усмени договор по изласку из кабинета тужиоца Вукчевића 25. септембра 2009., а и писмени (путем електронске поште), да ћете текст интервјуа послати на ауторизацију, скрећемо Вам пажњу на Вашу законску обавезу (с обзиром да сте главни и одговорни уредник, а и власник недељника Дани) да у следећем броју, на истом месту где сте објавили интервју, објавите следеће: Добили сте ауторизовани интервју, како правила Ваше и правила наше службе налажу, дан после.

Злоупотребили сте поверење које новинари, укључујући и новинаре Вашег листа, имају у кабинету тужиоца. Пошто сте, не знајући у колико сати сте заказали разговор, стигли један сат раније, нисте чекали испред врата кабинета већ сте у срдачној атмосфери, уз кафу, сачекали да тужилац заврши претходно договорени састанак, а сваку незваничну информацију уврстили сте као ексклузивну, од каквих је сачињен Ваш дуги "lead".

Не мислимо да сте на овакав начин помогли Илији Јуришићу нити нама у иницијативи коју смо поднели Министарству правде да он казну издржава у БиХ. Не мислимо да сте на

овај начин допринели помирењу у региону.

Морално, злоупотребили сте све што сте могли злоупотребити: Ваше пријатељство са Грујицом Спасовићем, амбасадором Републике Србије у БиХ, чије стандарде и моралне вредности делимо. Злоупотребили сте гостопримство "љубазних Вукчевићевих сарадника" који су Вам се људски нашли ту иако сте стигли један сат раније на заказани интервју.

Професионално, прекршили сте новинарску етику, кодекс и правила новинарске професије. Објавили сте неауторизован текст упркос договору и законској обавези да се интервју ауторизује.

Правдали сте тај гест чињеницом да "нема струје у Сарајеву", потом сте рекли да ауторизација касни. На крају сте признали да у рукама имате нешто због чега, позвали сте се на Вашу децу, не бисте то испустили.

Нисте притом објавили 70 одсто интервјуа са господином Вукчевићем, и на тај начин потпуно сте искренули реалан став тужиоца за ратне злочине. И, коначно, објавили сте прегршт неистина, као што је она да Србија и Тужилаштво неће да потпишу Споразум са БиХ. Управо је наше тужилаштво један од иницијатора, заједно са амбасадама САД-а у Београду и БиХ, састанка на којем би се дефинисао текст Споразума. Потпуну замену теза, којом штитите г-дина Барашина због његове немогућности да се супротстави политичким притисцима, сматрамо веома некоректном.

И на крају, сматрамо да сте овакав интервју могли урадити и без господина Вукчевића. Сензационализам, замена теза, непоштовање правила професије дошли би још више до изражаја да сте закључили да се у ходнику Тужилаштва за ратне злочине крије Ратко Младић. За све оно што сте написали заиста Вам не треба саговорник, већ сте довољни сами себи.

Служба за односе са јавношћу
Тужилаштва за ратне злочине

Одговор уредника *Дана* Сенада Пећанина госп. Бруни Векарићу, из Службе за односе с јавношћу Тужилаштва за ратне злочине Србије

Господине Векарићу,

Ваше писмо препуно је лажи, фалсифицирања и скривања чињеница, злоупотребе функције коју обављате, непристојних инсинуација и безочних подвала. Сада ми је јасно да је Ваша дрскост да га напишете најбоља препорука за орган Републике Србије у којем радите.

Од свега што сте написали тачна су два навода: да сам, ваљда из подсвјесног страха да не закасим на договорени интервју, умјесто у 11 сати у Вашем уреду био сат раније; након што ми је коректно скренута пажња на ту околност, понудио сам да напустим зграду Тужилаштва и вратим се за сат времена; Ваша сурадница Јасна ми је рекла да нема потребе, да могу сачекати у соби преко пута уреда госп. Вукчевића, љубазно ме понудивши кафом, што сам и објавио.

Ипак, ови наводи представљају премалу количину истине за хрпу лажи коју сте написали и не мању количину чињеница које сте сакрили. Ради читатеља *Дана*, те читатеља многих web-портала у Босни и Херцеговини и Србији који су из *Дана* пренијели мој интервју с тужитељем Вукчевићем, раскринкат ћу Вас и описати каквим сте се притисцима служили да би спријечили објављивање споменутог интервјуа.

Интервју с госп. Вукчевићем обавио сам у његовом уреду у петак 25. 9. 2009. Читав ток интервјуа снимао сам диктафоном који је стајао на столу између нас. Након завршетка интервјуа и снимања разговора, тужитељ Вукчевић је прихватио моју молбу и за својим радним столом, држећи у руци посљедњи број *Дана*, позирао је за неколико фотографија које су и објављене уз интервју у наредном броју нашег магазина.

По изласку из кабинета госп. Вукчевића, поздрављајући се с Вашом колегицом Јасном Шарчевић-Јанковић у ходнику, понудио сам да пошаљем интервју на ауторизацију. Није на томе инсистирала, али јесте прихватила моју понуду рекавши да могу послати.

Интервју сам послао на Вашу е-маил адресу у уторак, 29. 9. 2009. године у 12:56h. Ваша колегица Јасна Шарчевић-Јанковић потврдила ми је примитак текста поруком коју је послала у 14:25h истог дана: "Хвала што сте нам доставили текст интервјуа. Доставићемо Вам до сутра ујутру ауторизовану верзију." Очекивао сам Ваш одговор још истог дана, али га нисам добио. Уноточ року који сте сами задали, ауторизованог интервјуа није било ни навечер, ни наредног дана ујутру, ни до подне. С обзиром да сам вјерно пренио снимљени разговор, претпоставио сам да је разлог што се не јављате то што немате никаквих захтјева за корекције одговора госп. Вукчевића које би биле прихватљиве за уобичајене стандарде ауторизације интервјуа. У складу са стриктним роковима за слање текстова у штампарију, у 13 сати смо послали у штампу и седам страница новог броја Дана с интервјуом с госп. Вукчевићем. На неколико сати сам изишао из редакције и када сам се вратио око 15:30 сам у свом инбоху нашао поруку с "ауторизованим интервјуом" коју сте послали у 13:51. Још увијек не читајући оно што сте послали под "ауторизованим интервјуом", у 15:42 сам Вам послао сљедећу поруку: "Поштоване колеге, бојим се да смо у малој неприлици. Очекујући ваш одговор, ми смо морали, у складу са стриктним роковима предаје текстова, већ послати материјал у штампарију. Уколико сматрате да у верзији коју сте ми послали има значајнијих измјена текста, које бих ја морао да прихватим у складу с добром новинарском праксом, молим вас да ми одмах јавите, како бих покушао да договорим помјерање термина за штампање нашег новог броја. Уз захвалност на сарадњи, срдечно вас поздрављам, Сенад Пећанин." Након 75 минута, у 16:57, Ваша колегица Јасна ми шаље сљедећу поруку: "Сенаде, сад сам Вас звала, померите интервју за наредни број, не може тако да иде, није у складу са договором. Поздрав, Јасна." У тренутку док ја телефонирам гђи. Јасни, у једном великом дијелу Сарајева, у којем се налази и редакција *Дана*, нестаје струје. Разговарам с гђом. Јасном Шарчевић-Јанковић, објашњавајући јој да смо чекали на ауторизацију до рока који сте навели у поруци, те да смо након тога странице с интервјуом већ послали у штампарију. Објашњавајући јој да због нестанка струје у редакцији нисам у могућности прочитати "ауторизовани интервју" који сте послали, објашњавам да могу покушати да зовем штампарију и замолим за помјерање термина штампе уколико те странице нису одштапане; наравно, то под условом да се ради о незнатним измјенама у одговорима тужитеља Вукчевића, које ни по обиму, ни по садржају не излазе из уобичајеног стандарда ауторизације интервјуа. Из њене сад већ паничне реакције разабирам захтјев да текст интервјуа који сам послао на ауторизацију нипошто не објављујемо, уз њен навод да измишљам околност нестанка струје због чега нисам у могућности прочитати "ауторизовани интервју". Одговарам јој да није коректно што не вјерује да смо остали без струје, обећавајући јој да ћу чим будем у могућности прочитати "ауторизовани интервју" и јавити јој да ли је могуће зауставити штампање *Дана* и унијети "исправке". Струја долази након сат времена, одмах читам оно што Ви, господине Векарићу, називате "ауторизованим интервјуом". Нисам могао доћи себи од шока: не само да сте у потпуности промијенили обим и суштину одговора тужитеља Вукчевића, већ сте притом најважније дијелове разговора изоставили. Но, ни то није све: изоставили сте и моја питања, а она која сте оставили прилагодили сте потпуно различитим одговорима тужитеља Вукчевића!

Таман сам се спремао телефонирати Вашој колегици Јасни Шарчевић-Јанковић, када ми је zazвонио мобител. На линији је био колега Милош Васић из Времена. Дуго се нисмо чули, обрадовао сам се позиву, али је он одмах "прешао на ствар". Рекао ми је да зна да објављујемо интервју с тужитељем Вукчевићем, али да ће, уколико га објавимо онаквог каквог сам га послао на ауторизацију, Јасна Шарчевић-Јанковић изгубити посао. Питао сам га, у чуду, због чега би она изгубила посао. Одговорио ми је да је она "окривљена" за интервју, да је наша колегица, која је радила на Б92, самохрана мајка... Потанко сам му објаснио читаву ситуацију: Ваш поступак "ауторизације", немогућност да зауставим практично штампање и појављивање новог броја Дана, уз напомену да то не бих због скандалозности Вашег поступка учинио све и да ми штампарски рокови то дозвољавају. Колега Васић је наставио с молбама да учиним нешто, да не оставим "самохрану мајку са дететом на улици". Колико збуњен, толико сам био и потресен његовим ријечима, те сам га питао шта би он урадио на мом мјесту. Није ми одговорио, али ме је замолио да назовем Вашу колегицу...

Док сам ја разговарао с колегом Васићем, у сусједној соби редакције Дана одигривала се права драма: моју колегицу Џенану Каруп-Друшко звала је госпођа Јасна Шарчевић-Јанковић, кроз плач је молећи да зауставимо објављивање припремљеног интервјуа. Рекла је колегици Каруп-Друшко да ће остати без посла уколико наш интервју буде објављен, додавши да је пет људи радило читаву ноћ на писању нових одговора тужитеља Вукчевића. Кад ми је колегица пренијела садржај споменутог разговора, ја сам телефонирао госпођи Јасни Шарчевић-Јанковић. Ридала је плачући, молећи ме да не објављујемо интервју, говорећи да уколико учинимо супротно њу и њено дијете остављамо на улици. Узалудно сам тражио одговор на питање због чега би уопће она била кажњена када за то нема никаквог разлога, баш као што је узалудан био и мој покушај да јој објасним да не могу услишити њену молбу.

И ја и све колеге и колегице у Данима смо били веома потресени ситуацијом у којој се нашла гђа. Јасна Шарчевић-Јанковић. Замолио сам колегицу Каруп-Друшко да назове своје двије пријатељице у Београду које знају тужитеља Вукчевића и замоле га да не кажњава гђу. Јасну Шарчевић-Јанковић. И ја сам назвао свог пријатеља у Београду, Вукчевићевог колегу, замоливши га да уради исто.

А онда сам одлучио да позовем Вас, господине Векарићу, и не сањајући да ћу водити један од најнепријатнијих разговора у животу, разговор с једним од најокрутнијих лажљиваца с којима сам икада разговарао. На почетку разговора сам упутио извињење што зовем на мобилни телефон, извињавајући се потом што зовем ради пријетње губитком посла коју сте Ви упутили Вашој колегици Јасни Шарчевић-Јанковић. Прво сте

рекли да ја немам право да објавим интервју у тексту који сам Вам послао на ауторизацију зато што сам у Вашем уреду на папиру добио писмене одговоре на питања која сам Вам послао е-mail-ом неколико дана прије мог доласка у Београд. Одговорио сам да то нису могли бити одговори из разлога што ја Вама нисам послао нити једно питање за интервју с тужитељем Вукчевићем, већ само теме о којима желим разговарати. Покушали сте ме убиједити у супротно, али сте одустали када сам Вам понудио опкладу. Онда сте дословце рекли: "Не можете ви објављивати ћаскање из ходника са тужитељем!" Нисам могао вјеровати својим ушима! Питао сам о каквом ћаскању говорите када сте и сами свједок да смо тужитељ Вукчевић и ја скоро сат времена разговарали (с укљученим диктафоном, питање - одговор) у његовом кабинету, након чега ми је и позирао за фотографије које сам објавио уз интервју. Ипак, остали сте при тврдњи да се радило о "ћаскању са тужитељем у ходнику". Онда сам Вам предложио сљедеће: да ја дођем у Београд већ наредног дана или када Вама одговара, да понесем диктафон и организирамо јавно или затворено преслушавање снимљеног интервјуа; ако установите да се у Данима појавила не реченица, већ само једна ријеч коју није рекао тужитељ Вукчевић, да ја пристајем да сносим све законске посљедице у поступку који ће иницирати Ваше или неко друго београдско тужилаштво. На то сте одговорили да Ви не сумњате у то да је све што сам Вам послао тужитељ Вукчевић и рекао, али да ја морам користити припремљене "званичне ставове Тужилаштва" које сте ми дали прије интервјуа у писменој форми. Питао сам Вас зар тужитељ Вукчевић није особа овлаштена да износи званичне ставове Тужилаштва, те због чега сам онда долазио у Београд ако сам и након интервјуа морао објавити оно што сте ми Ви дали, а не што је рекао тужитељ Вукчевић. Нисте ми одговорили, а ја сам Вам рекао да Вас зовем из чисто људских, колегијалних побуда, желећи да замолим да поштедите Вашу колегицу Јасну Шарчевић-Јанковић најављене казне. Грубо сте ми одговорили да бих хтио да се "мешам" у Ваш посао. Извинио сам се још једном, покушавајући да поновим мотиве мог позива. Истим тоном сте ме прекинули, рекавши да ће она добити отказ. Нисам могао суспрегнути чуђење Вашом реакцијом, а Ви сте ме питали што се не чудим мојим питањима у интервјуу. Питао сам за објашњење, а Ви сте рекли да ја питам Вукчевића што не прихвата да потпише споразум с Барашином, његовим бх. колегом, кад 50 амбасада у Сарајеву врши притисак на њега да прихвати споразум који нуди Вукчевић. Одговорио сам невјерицом да би Ви жељели писати и питања и одговоре за тужитеља Вукчевића, додајући сљедеће: "Ако су моја питања глупа, ја ризикујем да испаднем глуп; ако су моја питања идиотска, ја ризикујем да испаднем идиот. Али, исто важи и за суговорника: ако су његови одговори глупи, он ризикује да испадне глуп; ако су његови одговори идиотски, он ризикује да испадне идиот." На те моје ријечи побједоносно сте, ваљда откривајући моје завјереничке мотиве за интервју с тужитељем Вукчевићем, узвикнули: "Аааа, ту смо! Ви сте Вукчевића направили мајмуном!"

Неколико минута након овог нашег разговора мојој колегици Каруп-Друшко телефонирао је Ваша колегица Јасна Шарчевић-Јанковић. Гушећи се од плача рекла јој је да сте је Ви управо назвали, да сте јој прво "јебали мајку" што ми је дала Ваш број телефона (иако то није истина), те да "сутра не треба доћи на посао јер је добила отказ". Да, претходно сте јој могућност отказа објаснили с два разлога: што ме није

спријечила да постављам "таква" питања и што није тужитеља спријечила да даје "такве" одговоре.

Сви у Данима смо били веома потресени таквим неправедним кажњавањем Ваше колегице. По глави сам панично претресао наше могућности да јој помогнемо у преброђавању ситуације у којој су се нашли она и њено дијете. Одлучио сам да је поново назовем. Гушила се од плача. Говорио сам о жаљењу због ситуације у којој се незаслужено нашла. Рекао сам да јој желимо помоћи, да наше могућности нису велике, да не знам колика је њена плаћа, али да сам спреман да јој одмах пошаљем новац у висини њене шестомјесечне плаће... И даље се гушила од плача, поново упућујући преклињуће молбе да не објављујемо интервју. Покушао сам јој објаснити да јој не могу удовољити јер су новине већ одштампане... Нисам се желио "вадити" на ту чињеницу и рекао сам да морам бити искрен и да ми вјерује ако хоће и може: све и да могу зауставити објављивање интервјуа, не бих то учинио ни ради моје двоје дјеце.

Господине Векарићу, Вашим беспризорним лажима и окрутношћу натјерали сте ме да учиним јавним и оголим и трауму коју сте приредили Вашој колегици и емоције које је она, као жртва Вашег садистичког иживљавања, побудила код мене и мојих колегица и колега у Данима. Ваше спомињање невиног Илије Јуришића је лицемјерно и тек је на корак од окрутног убице који брине о квалитету ковчега у који ће бити сахрањена његова жртва.

Исто важи и за Вашу наводну бригу о "помирењу у региону". Ваша једина брига након интервјуа с Вашим шефом је била како да оно што је рекао не буде објављено. А након што су Дани вјерно пренијели оно што је рекао, Ви једино бринете како да камуфлирате страшне чињенице које је открио: да он као тужилац који је потписао оптужницу против Илије Јуришића ни након двије и по године истраге и окончања срамног судског процеса нема појма чак ни колико му људских жртава ставља на терет; да је и он, као тужилац за ратне злочине, добро упознат са србијанском државном фарсом у којој БИА три дана држи заточеног пензионираниог пилота Станка Ристића који признаје да се у том тренутку у његовој кући налази Ратко Младић, који, наравно, не бива ухапшен; бринете како да сакријете лаж Вашег шефа да нисте расписали потјерницу против Селима Бешлагића, човјека чијој бисмо се људскости у најтежим годинама злочиначке агресије морали дивити ако имате ичега људског; лаж да надлежни државни органи Босне и Херцеговине нису отворили истрагу о Добровољачкој улици...

Господине Векарићу, Ви сте посљедња особа која може дијелити моралне лекције било коме. Ни у једном дијелу интервјуа нисам споменуо амбасадора Грујицу Спасовића.

Сарајевска голгота тужиоца Вукчевића

Пише: Дани

петак, 16 октобар 2009 23:01

Познајем неколико амбасадора Републике Србије који се пред пријатељима стиде што се у њиховој домовини на важним мјестима налазе особе попут Вас и Вашег шефа, захваљујући којима је, између осталих, Ратко Младић још увијек на слободи, Илија Јуришић осуђен, а Србија и данас таква каква јесте: држава којој пријети фашизам, према ријечима предсједника Бориса Тадића, изреченим 1. октобра 2009. године поводом убиства у Београду Француза Вriceа Tatona. Ваша тврдња да Ви дијелите стандарде и моралне вриједности Грујице Спасовића увреда је и за све оне који макар и површно знају Вас и господина Спасовића. Срећом, макар грађани Босне и Херцеговине јасно виде разлику између вас двојице: распитајте се како је господин Спасовић примљен у било којем њеном дијелу и размислите какав би пријем Ви могли да очекујете.

Ја, наравно, нисам могао написати да се у ходнику Тужилаштва за ратне злочине крије Ратко Младић. Разликујемо се и по томе што мене обавезују чињенице. Али, и особно сам се увјерио да у Тужилаштву раде и Младићеви јатаци, а да његов дух лебди у многим кабинетима.

Сенад Пећанин

(Приредио С. Р.)